

Prin cele zece porunci, la Hristos

Ioan 1.17: Legea a fost dată prin Moise; harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.

Tatăl meu, C. T. A. Sarrazin, așa scrie un creștin vârstnic din sudul Franței, era în anul 1845 căpitan în armata franceză. El fusese crescut în credința catolică de către părinți serioși, conștienți de responsabilitatea lor înaintea lui Dumnezeu. Ireproșabil și temător de Dumnezeu, el dorea să-I placă lui Dumnezeu și să se orienteze în viața sa exact după regulile catehismului său, pe care el îl considera o revelație divină. Mama mea era o protestantă evlavioasă. Niciodată nu s-a întâmplat ca ea să se ducă seara la culcare fără să fi citit înaintea un capitol din Biblia ei și să fi meditat asupra lui. Uneori, când un pasaj i se părea deosebit de interesant, i-l arăta tatălui meu sau îl ruga să-i dea voie să i-l citească cu glas tare. Când tatăl meu a observat cât de mult avea pe inimă această chestiune, el i-a propus ca de atunci înainte să-i citească el însuși un capitol în fiecare seară. Normal că mama mea a acceptat această ofertă cu inima bucuroasă. Ea era convinsă că Cuvântul lui Dumnezeu „poate să zidească și să dea o moștenire între toți cei sfințiți” (Faptele apostolilor 20.32). Părinții mei au început citirea împreună a Sfintei Scripturi în 14 octombrie 1845, și anume, au început cu primul capitol al cărții Geneza. Seară de seară doreau să citească un capitol. După câteva luni au ajuns la capitolul 20 al cărții Exodul. Atunci tatăl meu a remarcat la citire, că textul biblic al celor zece porunci sună cu totul altfel decât textul din catehismul său. Cine a putut să îndrăznească să facă o schimbare la ceea ce era în ochii săi lucrul cel mai sfânt de pe pământ: la cele zece porunci ale lui Dumnezeu? Ca urmare, obișnuit cu funcția sa militară, să comunice textual ofițerilor și subofițerilor săi orice ordin al comandantului suprem, fără cea mai neînsemnată modificare, el nu putea să permită nicio altă modalitate în privința lucrurilor religioase; și era de neînțeles pentru el cum a putut cineva să aibă curaj să modifice într-un fel textul sfințit al Legii, chiar și numai cu o liniuță. Așa că s-a apucat să compare exact cuprinsul textului biblic cu cel al catehismului său și atunci a găsit acolo că nici măcar o singură poruncă nu era redată exact, da, că a doua poruncă lipsea chiar din catehismul său și de aceea, porunca a zecea fusese împărțită în două părți. Această descoperire l-a atins foarte tare. Ca un bun catolic, el a presupus la început că protestanții ar fi introdus în mod fals a doua poruncă în Biblie, ca să aibă un motiv de acuzație împotriva Bisericii Catolice, cu iconolatria ei și cu tot cultul asociat cu aceasta. Într-adevăr, pentru o clipă s-a ridicat în el și întrebarea: ar putea fi posibil să se fi lăsat deoparte această poruncă, pentru a nu se ajunge la o contradicție evidentă cu textul Legii? El a decis să urmărească această chestiune. Dar unde și cum să-i găsească pe cei vinovați? Caracterul său obiectiv îl presa să caute și să descopere originea acestui rău.

Câteva zile mai târziu a venit în vizită la mama mea un preot protestant. Tatăl meu a folosit ocazia ca să-l întrebe, de ce a fost adăugată la poruncile lui Dumnezeu din Biblia protestanților, una menționată în Exodul 20.4,5, care interzice să te pleci înaintea icoanelor. Preotul s-a mulțumit cu răspunsul că Biblia conține exact textul tablelor Legii, fără nicio modificare, și că pentru el este suficient să știe că acesta este adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu. El știa bine că exista o deosebire între Biblie și catehismul romano-catolic. Dar aceasta nu era treaba sa.

Acest răspuns l-a neliniștit pe tatăl meu și mai mult. Dar el nu se putea mulțumi cu acest răspuns.

El voia să aibă deplină siguranță despre cum sună în realitate poruncile lui Dumnezeu, exact așa cum le dăduse El, fără adăugarea sau luarea vreunei părți. El a hotărât să-și facă rost de lămurire în alte locuri și în acest scop nu i s-a părut nimeni mai potrivit decât duhovnicul său,

în care avea încredere. S-a dus la el fără șovăială. Dar dacă abatele nu putea să dea un răspuns precis la întrebarea prezentată sau dacă nu voia, nu știu. El mi-a spus numai:

„Aveți o conștiință foarte delicată, dragă domnule căpitan. Nu pot decât să vă sfătuiesc, să nu vă ocupați cu aceste lucruri. Țineți-vă, pur și simplu, de preasfânta noastră biserică-mamă, care consideră de datoria ei să vă aducă adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu.”

Cuvântul abatelui n-avea mai multă forță probatorie pentru tatăl meu, decât cel al preotului protestant. Afirmările celor doi bărbați se țineau în echilibru, întrucât ambii au subliniat, fără să intre în esența problemei, că ambele texte erau adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu.

Însă tatăl meu nu s-a lăsat în niciun caz intimidat de eșecul trăit, în a-și continua verificările. El voia să ajungă la țintă cu orice preț. Pentru el nu era vorba de a-și satisface curiozitatea. El era mânat de o nevoie arzătoare a sufletului său, care în realitate nu era nimic altceva, decât sete după adevăr. Dar unde să găsească el explicația mult dorită? Nu știa și astfel, zilele treceau una după alta într-o încetineală chinuitoare, fără să aducă vreo schimbare. Deodată i-a venit un gând nou. Legea, și-a spus el, nu fusese dată nici catolicilor, nici protestanților, ci iudeilor. Prin urmare, adevărul este de aflat mai degrabă de la iudei. Foarte bucuros de această descoperire, el s-a dus imediat la un rabin și l-a întrebat dacă este în stare să-i facă rost de textul exact al celor zece porunci – dar numai cuvintele pe care Dumnezeu Însuși i le dăduse lui Moise pe Sinai.

„Nimic mai simplu decât aceasta”, a răspuns bătrânul evreu. „Potrivit ordinii mozaice, Legea divină este scrisă pe toate ușile casei mele; și eu am copii ale ei în biroul meu. Aici aveți una. Faceți cu ea ce doriți.”

Tatăl meu i-a mulțumit și s-a întors grăbit acasă cu comoara sa, ca să compare aici cât mai grijuliu copia obținută cu textul catehismului și al Bibliei. El a trebuit să descopere că în catehism niciuna dintre porunci nu corespundea cu textul iudaic. Totul era modificat. Biblia, dimpotrivă, corespundea exact cu originalul iudaic. Această constatare i-a fost suficientă scumpului meu tată. Din ceasul acela a declarat că nu mai putea să aibă nicio încredere în învățăturile pe care le primise până atunci; căci, își spunea el, cine îndrăznise să modifice cuvintele Legii dumnezeiești după bunul său plac, acela va modifica fără rușine și alte locuri ale Cuvântului lui Dumnezeu exact așa cum îi place. Dar când vorbește Dumnezeu, a judecat el în continuare, atunci depinde de om să asculte atent, tăcând, să-L creadă pe Dumnezeu și să asculte de Cuvântul Său. Fără să știe, el a urmat în această judecată exemplul celor doi apostoli, Petru și Ioan, care au rostit în fața sinediului din Ierusalim cuvintele îndrăznețe: „Judecați voi dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu” (Faptele apostolilor 4.19). Hotărârea sa era luată. Ca locuitorii din Bereea, odinioară, „el a primit Cuvântul cu toată bunăvoința, cercetând zilnic Scripturile, să vadă dacă aceste lucruri erau așa” (Faptele apostolilor 17.11).

Astfel, pentru tatăl meu, Legea a fost un îndrumător la Hristos, așa încât el a fost îndreptățit din credință (compară cu Galateni 3.24). El s-a bazat cu totul pe Cuvântul harului și al adevărului, care aduce mântuire păcatosului, fără bani și fără plată. Prin Cuvânt și prin acțiunea Duhului Sfânt, el a găsit după o vreme siguranța iertării păcatelor sale și viața veșnică în Isus Hristos. El a ajuns acolo, că a putut să-I mulțumească Tatălui cu inima, că El l-a eliberat din stăpânirea întunericii și l-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale, în care avem răscumpărarea prin sângele Său.

Când mai târziu, după treizeci și opt de ani, și-a simțit sfârșitul aproape, el s-a întremat cu prețiosul cuvânt de mângâiere al Mântuitorului de pe cruce: „Astăzi vei fi cu Mine în paradis”.

El a adormit în pace cu încredere în acest cuvânt, că a fi la Hristos este mult mai bine decât cea mai mare fericire pământească.

Dragă cititorule, oricine ai fi, îți doresc aceeași fericire și aceeași pace! Ambele sunt de găsit numai în credința în Dumnezeu cel viu, care nu înșală pe nimeni.

Titlul original: „Durch die zehn Gebote zu Christo”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*